

Hồi Thứ Bốn Mười

TÌNH THẨM THIẾT, HẬN THIÊN THƯ

Trong lúc giang hồ đang truyền rao tân thủ lãnh Phổ Kiếm Minh Lữ Cừu Cốc bị nạn nơi Độc Long đàm thì trên đường cái quan bỗng xuất hiện một chàng cầm y nho sinh đang cỡi ngựa chạy nhanh.

Chàng công tử mặt như Tống Ngọc, đẹp tựa Phan An, làn da mịn màng hồng hào hơn nữ giới. Cậu ta rẽ ngựa vào một thị trấn nhỏ, dừng ngay trước mặt một túp điểm, từ từ xuống ngựa, bước vào trong.

Điểm tiểu nhị thấy có khách đến, vội vã nghinh đón ân cần, dắt chàng vào một bàn, nơi vắng vẻ. Nho sinh công tử đưa mắt nhìn quanh khách điểm, thấy chỉ có sáu bảy người toàn là những kẻ buôn bán nơi đất này. Nhưng đặc biệt phía bên góc trái, có hai người đang bàn luận nhỏ to. Một người trung niên thư sinh, còn người kia là một cụ già mặt đỏ râu xồm.

Cầm y công tử vừa nhìn qua, đã nhận ngay người trung niên ấy chính là Kim Kiếm Thư Sinh vậy, còn cụ già mặt đỏ là nhân vật tiếng tăm Ngũ Hồ Long Quân Hùng Ngọc Tiêu. Cậu ta không khỏi ngạc nhiên, liền lóng tai nghe ngóng.

Kim Kiếm Thư Sinh thở ra một tiếng nói:

– Đệ với hần tuy đã kết qua mối thù khó giải, nhưng theo lương tâm mà nói, đệ đối với hần chỉ có kính phục chứ không hề ganh ghét, giờ hần đã chôn thân dưới Độc Long đàm, khiến cho lòng đệ cắn rứt chẳng yên.

Cụ già mặt đỏ gật đầu nói:

– Theo lẽ xét ra, một người có nội công thâm hậu tuy bị rơi xuống nước cũng chưa đến nỗi phải bỏ thân. Lúc ấy các người đừng nên đi liền mới phải.

– Vâng, chuyến này đệ phiên huynh, một là xem Long Đình thảo có còn lại chẳng, hai là tra xét xem hần chết sống lẽ nào.

Ngũ Hồ Long Quân cười ha hả nói:

– Việc quá lâu, đừng nói đến thân người, cho dù sắt đi nữa cũng phải mục rã.

Kim Kiếm Thư Sinh lắc đầu:

– Chưa chắc vậy, vì bởi nước trong đàm quá lạnh, có lẽ thân vẫn chưa hư thối. Nếu vớt được lên cho đệ an táng, thì lòng đệ mới yên được đôi chút.

Cầm y công tử ngậm gật đầu: “Lão Kim Kiếm Thư Sinh này vẫn chưa táng tận lương tâm, chỉ vì”...

Bỗng sự bi thảm trong lòng nổi lên, không cầm được giọt lệ đang chực tuôn trào, công tử cúi đầu khẽ chấm nước mắt. Lại nghe Ngũ Hồ Long Quân tiếp:

– Lữ Cừu Cốc chẳng qua là hậu bối của giang hồ, tại sao lại được làm thủ lĩnh của Phổ Kiếm Minh? Chẳng hiểu dựa vào thế lực của ai vậy?

– Nếu luận về võ công cùng khí độ, hẳn cũng đáng lắm. Lại thêm có một vị tiền bối âm thầm nâng đỡ, nhưng đệ chưa được biết là ai.

– Có một việc đệ chưa rõ, trước đây không bao lâu nơi quan ngoại không phải đã xuất hiện một vị thủ lĩnh của Phổ Kiếm Minh sao? Giờ đây lại thay đổi, một đại bang phái như thế ấy cũng có việc chia đôi nội bộ sao?

– Theo đệ thấy thì người nơi quan ải có lẽ là giả. Nếu không thì sao bỗng nhiên lại im hơi lặng tiếng đi.

Nói đến đây, Kim Kiếm Thư Sinh lại thở ra lắc đầu:

– Tóm lại, võ lâm Trung Nguyên từ nay trở đi sẽ gặp phải nhiều chuyện phiền phức lắm. Phổ Kiếm Minh là một trong đại họa ấy. Còn người tự xưng là “Vô Nhân Đảo Chủ” lòng dạ thật khó đo lường.

Ngũ Hồ Long Quân đột nhiên móc trong người ra một miếng sắt đen mun trên có khắc đầu lâu hung tợn, đặt lên bàn nói:

– Đệ không tin bọn tà ma ngoại đạo lại lớn lối như vậy. Chẳng lẽ các bang phái Trung Nguyên không còn ai có tài nữa sao?

– Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai. Nếu chẳng phải kẻ ấy lợi hại sao Thiếu Lâm, Võ Đang các đại môn phái lại rần rần hạ lệnh triệu hồi các môn hạ trở về.

Ngũ Hồ Long Quân cười lớn:

– Vô Nhân Đảo Chủ thật to gan, không những công nhiên khiêu chiến Thất đại danh gia, còn mời các môn phái đến lược chiến. Đệ là kẻ bất tài vậy mà cũng được cho hay, chắc lúc ấy sẽ vui vẻ lắm.

Mặt Kim Kiếm Thư Sinh xanh như chàm, lập tức đứng dậy nói:

– Hư danh thật khiến lắm kẻ hiểu lầm. Xong việc này, đệ quyết không thềm đếm xỉa gì đến giang hồ nữa, an phận thủ kỳ, về vui sống với gia đình vợ con thì hơn.

Long Quân cũng đứng dậy cười nói:

– Chỉ sợ họ không chịu để cho huynh yên đấy chứ.

Hai người bước ra khách điểm đi mất. Cẩm y công tử cũng vội vã trả tiền rồi lên ngựa phi nhanh. Cũng may nhờ con tuấn mã khỏe mạnh nên mới đến canh ba chàng công tử đã đến bên bờ Độc Long đàm. Vội vã buộc ngựa vào thân cây, chàng định tiến bước thì bỗng thấy một người đứng nơi ven hồ tự bao giờ. Lòng chàng hết sức ngạc nhiên: “Đêm khuya canh vắng tại sao lại có người đến đây làm gì”? Chàng liền ẩn mình sau một thân cây im lặng chờ xem.

Nhờ ánh trăng soi, chàng đã nhìn rõ người ấy không ai khác hơn là vị cô nương trong Tử Vong Thành Trịnh Uyển Lệ, giọng nàng thảm thiết, bi ai:

– Cốc ca, không dè anh lại ra đi như thế này!... Anh có nhớ lời đã hứa hẹn với em chẳng? Lúc đầu tuy em gặt anh, song lòng em đã yêu anh tha thiết... Cốc ca, anh. Sao anh không nói lên đi. Chỉ cần một lời nói của anh, từ đây về sau em sẽ tìm nơi thâm sơn cùng cốc mượn chốn phật đài, mượn lời kinh kệ để an ủi cho suốt đời dang dở của em.

Cầm y công tử không khỏi lạ thường, thâm nhủ:

“Xem vậy, mối tình của nàng đối với Cừu Cốc không phải tầm thường đâu”.

Uyển Lệ lại thở ra than tiếp:

– Em biết anh hiềm em là con gái của Tử Vong Thành Chủ, nên không muốn gần gũi với em. Thực ra... dù cho thế nào đi nữa, em cũng giữ một lòng thương anh, chỉ mình anh thôi.

Nàng lẩm bẩm một hồi, lại nói tiếp:

– Em biết như vậy là tự em làm khổ lấy em. Nhưng... tình yêu thật là thiêng liêng, không thể nào miễn cưỡng cho được.

Cầm y công tử thấy Uyển Lệ bi lụy khổ sở, không khỏi đồng tình:

– Cừu Cốc có được một người bạn tri kỷ như thế này, dù cho ở dưới tuyền đài chắc cũng mỉm cười an ủi.

Lúc ấy, bỗng có một bóng người xuất hiện. Một nàng thiếu nữ bịt mặt lệ làng đến bên Uyển Lệ.

Tuy đang khóc kể, nhưng tai mắt vẫn còn linh mẫn, Uyển Lệ biết ngay có kẻ đến bên, liền cất tiếng hỏi:

– Ai đấy?

Thiếu nữ bịt mặt cười khanh khách:

– Diêm Vương Điện Tiền Giục Mệnh Quỷ.

Uyển Lệ sửng sốt hồi lâu, bỗng như trực tỉnh cười nhạt:

– Ta hiểu rồi, có lẽ phương giá cũng đến truy điệu Lữ Cừu Cốc chẳng?

– Không sai, ta đến đây để truy điệu chàng, người thấy lạ lắm sao?

– Đến truy điệu bạn quá cố thì quang minh chính đại, tại sao lại không để mặt thật ra?

Nghe câu nói ấy, thiếu nữ bịt mặt nổi giận, tiến lên hai bước, điểm mặt Uyển Lệ cười gằn:

– Tiện tì! Không ngờ người còn dám thốt ra câu ấy. Để theo đuổi Cừu Cốc, người không kể thủ đoạn nơ nhớp, hủy hoại dung nhan của ta, người tưởng rằng làm vậy Cừu Cốc sẽ yêu người sao? Ha... ha..., lắm rồi, người càng lắm thủ đoạn, Cừu Cốc càng hận người thêm.

Trịnh Uyển Lệ thất kinh lùi lại hai bước ú ớ:

– Người... Người là Hàn Thanh Thanh.

– Đúng, cô nương là Hàn Thanh Thanh. Nợ máu trả bằng máu, đêm nay cô nương cũng hủy hoại dung nhan người, để người nếm tí mùi tử hận.

Uyển Lệ biết được đối phương là Thanh Thanh, hơi yên dạ. Phải hiểu nàng vốn là con cưng trong Tử Vong thành, lâu nay chưa từng bị ai sỉ vả mắng chửi như thế, nên liền nổi giận, cười khẩy:

– Với công phu sơ thiền của người mà dám lớn lời khoác lác.

– Thì người cứ xem đây.

Nói dứt, Thanh Thanh liền vung tay đánh ra một chưởng, nhắm ngay trước mặt của đối phương công tới.

Uyển Lệ đâu hề xem Thanh Thanh ra gì, tay áo phất ra, lệ làng chụp ngay cổ tay đối phương.

Thanh Thanh cười nhạt một tiếng, chụp ngay hữu chưởng, tả chưởng thừa thế điểm ra, nhắm ngay nhũ căn đại huyết của Uyển Lệ.

Uyển Lệ không kịp đề phòng, thất kinh thối lui hai bước.

Thanh Thanh gần đây nhờ gặp danh sư truyền dạy, nên võ công tiến bộ rất nhiều. Vừa ra tay đã chiếm ưu thế, lập tức song chưởng múa nhanh, giây phút đã dồn Uyển Lệ vào vòng chưởng ảnh.

Cầm y công tử đang núp bên trong, không khỏi giật mình kinh ngạc, vì các chiêu thức của Thanh Thanh toàn là tinh kỳ huyền ảo, ngay cả mình cũng chưa từng thấy qua trên giang hồ. Võ công Uyển Lệ cao kỳ đến thế mà cũng phải bó tay chịu trận.

Võ công của Thanh Thanh, Uyển Lệ nào có lạ gì, không ngờ chỉ cách nhau một tháng, nàng đã tiến bộ đến mức thế này. Thật là một việc là ngoài sức tưởng tượng.

Bây giờ, Uyển Lệ đã bị nàng công vào thế nguy, liên tiếp thối lui mãi. Có lẽ không đầy mấy chiêu nữa sẽ bị thất thủ ngay. Thanh Thanh bỗng buông tiếng cười quái gở:

– Yêu nữ! Người không dè chứ? Người đến Độc Long đàm để truy điệu Cốc ca, không dè thân người cũng phải chôn vùi nơi đây.

Uyển Lệ giận đỏ mặt, cười khinh nói:

– Người chớ vội đắc ý, đêm nay ai phải chôn thân ai, còn chưa biết được kia?

– Không phải người đã thâm yêu trộm nhớ Cốc ca sao? Cô nương sẽ giúp cho người được toại nguyện.

Lời dứt thì chưởng phong cũng đã bắn ra, tiềm lực ào ào như sóng cuộn gió

vô.

Cầm y công tử kinh ngạc thốt lên:

– Môn võ công này chắc có nhiều lai lịch, chẳng lẽ....

Đang lúc ấy thì Uyển Lệ đã bị một chưởng đánh nhằm, lão đảo bước lùi, miệng rỉ máu tươi.

Thanh Thanh cười khanh khách:

– Yêu nữ! Có lẽ đêm nay mạng người đã đứt...

Lời chưa dứt thì tay nàng đã giơ cao lên, từng bước một đến gần Uyển Lệ.

Uyển Lệ mặt mày xanh nhợt, cứ bước lùi mãi ra sau. Lúc ấy, Thanh Thanh đã đến cách nàng chỉ còn năm thước, cất giọng lạnh lùng:

– Ta cho người biết, không phải cô nương ác độc đâu. Chẳng qua là có qua có lại, ăn miếng trả miếng thôi.

Cầm y công tử trong óc đang quay cuồng tự hỏi: “Ta nên ra mặt cứu nàng chăng? Hay là cứ bỏ mặc họ thanh toán lẫn nhau?”

Trong lúc ấy, Thanh Thanh đã ra tay đánh tới tấp, chưởng phong ào ạt công vào đối phương, dù có muốn ra tay cứu trở đi nữa, cũng không còn kịp. Uyển Lệ sắp bị trọng thương dưới chưởng lực của Thanh Thanh thì...

Bỗng nhiên, một đạo thanh quang từ trong rừng bắn ra nhắm ngay hông của Thanh Thanh công tới, kiếm thế vô cùng dũng mãnh, bắt Thanh Thanh phải thu vội tay lại, né tránh đường kiếm đâm vào hông của kẻ ấy.

Rồi như một vì sao rơi, một bóng người từ trong rừng lẹ làng xuất hiện tại chỗ. Thì ra y là một chàng công tử nho sinh, mặt mày đẹp đẽ, trầm giọng lên tiếng:

– Nàng và người có thâm thù gì, sao lại nỡ ra tay sát hại vậy?

Thanh Thanh lạnh lùng nói:

– Mặt nàng đẹp như hoa, nhưng lòng độc tợn rợn. Vì muốn tranh đoạt Cốc ca, dám dang tay hủy hoại dung nhan của cô nương. Đêm nay nếu ai ra mặt bênh vực nàng, tức là kẻ thù sống chết với cô nương vậy.

Công tử đẹp trai cười ha ha:

– Cô nương thật quá ngông cuồng, tại hạ nói cho biết, đã có mặt tại hạ nơi đây, cô nương đừng hòng xâm phạm vào nàng.

Thanh Thanh nghe nói, phẫn nộ mặt đầy sát khí lớn tiếng quát:

– Người là cái thá gì lại dám đứng ra bênh vực cho nàng?

– Tại hạ Ngô Hận Thu, vốn là đồng môn sư huynh muội với nàng.

– Người là sư huynh của nàng, vậy thì càng tốt. Cô nương xin hỏi, nàng đã hủy hoại dung nhan của cô nương, tội đáng thế nào?

Hận Thu vốn không phải là người hung dữ, nghe Thanh Thanh hỏi thế, đứng sững một hồi, đoạn từ từ lên tiếng:

– Cô nương tôn tách phương danh, đã cùng Lệ muội gây nên cừu oán thế nào?

– Cô nương Hàn Thanh Thanh, vốn là vị hôn thê của Lữ Cửu Cốc. Chỉ vì nàng cứ theo đuổi Cửu Cốc ca, nên ghen ghét mà hủy hoại dung nhan ta như thế này.

Hận Thu cười ha hả:

– Thật là hoang đường. Lệ muội vốn là công chúa của Tử Vong thành, lại đi yêu tên họ Lữ ấy sao? Hơn nữa, Cửu Cốc đã cùng cô nương tuyên bố hủy hôn, càng không lý để cho em Lệ phải giận lây đến thế.

Thanh Thanh tức bực lớn tiếng:

– Cô nương không muốn lý luận với người nữa, có mau đang ra không?

“Vù” một cái, người nàng đã nhảy đến bên Uyển Lệ.

Hận Thu hét to một tiếng, trường kiếm tung ra chiêu thức “Cản giang đoạt đậu” đã bức Thanh Thanh phải trở về chỗ cũ.

Hàn Thanh Thanh giận dữ vô cùng, đoạn kiếm liên rút khỏi bao, gằn từng tiếng một:

– Người thật muốn chết thay cho nàng sao?

– Ha ha... lại còn phải hỏi. Nãy giờ nếu không phải nể người là vị hôn thê của Lữ Cửu Cốc thì....

– Thì sao? Hả?

– Không còn khách sáo như thế này nữa.

Bỗng xa xa có tiếng vọng lại:

– Các hạ chớ nên lớn lối. Công chúa Tử Vong thành có người bênh vực, chẳng lẽ nàng dâu của Thiên Độc cốc không có kẻ ra tay giúp sức sao?

Làn áo xẹt ngang, Ngọc Thông công tử cùng một người tay cầm xâu chuông đã có mặt tại chỗ. Ngọc Thông đưa quạt lên điểm mặt Uyển Lệ nói:

– Cô này đã hạ sát mấy tay cao thủ của bốn cốc, hôm nay tuyệt không thể bỏ qua. Thanh muội! Em cứ việc đấu với y, còn tiểu tử kia thì để anh thu xếp.

Lời nói tự cao khiến cho Thanh Thanh thấy khó chịu, nàng chỉ “hừ” một tiếng, không hề đếm xỉa. Riêng về Hận Thu, tách chàng cũng ương ngạnh, thấy thái độ của Ngọc Thông như thế, không khỏi tức giận. Chẳng nói chẳng rằng, trường kiếm lập tức múa lên, nhắm ngay ngực Ngọc Thông đâm tới.

Ngọc Thông vội lùi né tránh, đột nhiên nghe tiếng chuông vang dậy, chặn ngay thế tấn của Hận Thu.

Hận Thu không dè nửa đường bị cản, cảm thấy khẩu tay tê buốt, ngấm thất kinh, lập tức vung kiếm đánh ra hai đường, thế công uy mãnh.

Ngọc Thông công tử thấy thuộc hạ đã ra tay thế mình, nên phe phẩy chiếc quạt, đến bên Hàn Thanh Thanh cười nói:

– Thanh muội, lâu nay em ở đâu? Từ khi em bị hủy hoại dung nhan, ngu huynh không ngày nào không tưởng nhớ đến em.

Thanh Thanh quay mặt đi nơi khác, hừ một tiếng nói:

– Ai là em của ngươi. Có đang ra xa không?

Ngọc Thông ngạc nhiên.

– Thanh Thanh! Em làm sao vậy?

Thanh Thanh cười lạnh lùng:

– Khuyên ngươi nên thức thời tí. Nếu cứ mở miệng gọi ta là con dâu của Thiên Độc cốc, Vạn Độc cốc thì liệu hồn đấy.

– Em... Em đã thay lòng rồi sao!

Ngọc Thông công tử ngơ ngác lùi lại hai bước. Bỗng thấy bóng Thanh chớp nhoáng, “bốp bốp”, hai tát tai đã in vào mặt chàng, nóng rang đau điếng. Chàng liền lấy tay vừa vò má vừa lớn tiếng:

– Lộng rồi! Chưa chi mà đã đánh chồng rồi, còn đạo lý gì nữa chứ?

Nhưng Hàn Thanh Thanh buông tiếng cười thiếu não, rồi như một làn khói xẹt đi mất dạng.

Bây giờ thương thế Uyển Lệ đã hơi bình phục, thấy sự việc vừa xảy ra, không thể nín được cười.

Ngọc Thông công tử đang lúc tức bực thấy nàng cười, liền đổ dồn cả sự bực bội vào người nàng, cất giọng trầm trầm nói:

– Yêu nữ! Ngươi chớ vội đắc ý. Độc Long đàm đêm nay có lẽ là nơi chôn thân ngươi đấy.

Lúc này tuy Uyển Lệ thất bại dưới tay Thanh Thanh, nhưng đối với Ngọc Thông nàng có coi ra gì, liền xoay mặt nhìn về phía đàm, không màng đếm xỉa đến.

Ngọc Thông công tử lần này xuất cốc, một mặt để tìm Thanh Thanh, mặt khác quyết báo thù Uyển Lệ đã giết thủ hạ cướp người yêu của chàng, nên ngoài kẻ cầm xâu chuông ra, còn dắt theo một số cao thủ. Thấy cử chỉ của Uyển Lệ như thế, chàng liền giơ cao chiếc quạt, lớn tiếng ra lệnh:

– Ra tay!

Lập tức, trong rừng có mấy bóng người vùn vụt bay ra nhắm người Uyển Lệ tấn công.

Hận Thu đang dùng kiếm pháp của Mộ Dung lão nhân đánh với kẻ địch, vừa liếc thấy một số người tuôn ra đấu với Uyển Lệ, chàng lập tức đánh ra hai luồng kiếm bức đối phương phải dang ra ngay. Thừa thế, chàng nhảy sang bọn quần hùng nghinh chiến.

Vì muốn trả ơn dạy dỗ của Mộ Dung Phi, nên chàng quyết tâm bảo vệ ái nữ của ông ta, không để cho ai được đụng đến. Vì thế nên vừa mới ra tay, chàng đã xử dụng tuyệt kỳ ảo ngăn cản bọn quần hùng.

Uyển Lệ vẫn đắm nhìn xuống dưới đám, bỗng thấy từ dưới đám mơ hồ như xuất hiện một gương mặt thân yêu. Rồi từ từ... từ từ... bóng dáng người yêu như phảng phất đến bên nàng, nàng đưa hai tay ra, miệng lẩm bẩm gọi:

– Cốc ca, thì ra anh chưa chết....

Đôi tay nàng ôm chầm lấy hình bóng mờ ảo ấy, nhưng ảo ảnh vẫn là ảo ảnh. Nàng ôm vào hư không, thân hình không điểm tựa, phải lao đảo suýt ngã sấp xuống đám.

Cũng may lúc ấy một bàn tay chụp vội vào chiếc vai ngà ngọc, kéo thân nàng trở lại, khiến nàng như bồng tỉnh cơn mê. Đưa mắt nhìn lên, nàng thấy người mình đã ngã vào lòng Hận Thu, một tay chàng vung kiếm đấu địch, tay kia ôm chặt lấy thân nàng.

Cử chỉ này khiến cho lòng tự ái Uyển Lệ bị tổn thương, nàng liền vùng vẫy thoát ra, giọng trong trẻo giã nảy:

– Ai mượn người can thiệp.

Nãy giờ Hận Thu ra tay giúp đỡ với tấm lòng tốt chứ không có ý khác. Giờ nghe nàng nói thế, thật dở khóc dở cười. Nhưng chàng đâu có cơ hội để giải thích cho nàng rõ, vì người xử dụng xâu chuông cũng đã gia nhập vào đám quần hùng vây đánh.

Uyển Lệ thoát khỏi tay Hận Thu, bọn quần hùng liền đổ xô công vào nàng ngay. Hận Thu thấy vậy, vung kiếm nhảy sang, nhưng lần này đâu dễ thoát thân, người xử dụng chuông đã bám sát bên chàng.

Phải biết kẻ ấy họ Hồ tên Lý, giang hồ thường gọi Hồ Tam Lan, lòng hung dạ ác, đứng đầu hạng cao thủ trong Thiên Độc Cốc. Xâu chuông vũ khí của ông ta tuy nặng chỉ mười mấy cân, nhưng uy lực khó tả, Hận Thu muốn đánh phá vòng công cũng không dễ gì.

Thật ra, Hận Thu đã lo lắng không đâu, dưới mắt Uyển Lệ, bọn Thiên Độc cốc nào có nhằm gì. Tà áo phất qua, nàng đã thoát khỏi vòng vây lập tức.

Suốt thời gian khó khăn, Ngô Hận Thu mới tìm gặp lại nàng, giờ thấy nàng định ra đi, lòng chàng nóng nảy còn hơn lúc nàng bị vây khốn. Lập tức chàng vận khí đơn điền, “xẹt, xẹt” hai đường tuyệt kiếm trong thế “Địa Thủy Hỏa Phong” uy lực vô cùng dũng mãnh.

Hồ Tam Lan phải cố gắng vung chuông đánh ra bảy thế mới phá giải được, nhưng ông ta cũng đã bị bức lui ra sau bảy tám bước.

Hận Thu thừa cơ, tưởng mình như con nặn lướt theo Uyển Lệ và gọi:

– Mộ Dung cô nương! Xin tạm dừng bước, tại hạ có lời muốn nói.

Uyển Lệ liền xoay lại, lạnh lùng nói:

– Người kêu réo gì đây, ta chẳng hề quen biết người kia mà.

Hận Thu kinh ngạc hỏi:

– Cô nương không nhận là con của Mộ Dung Phi tiền bối sao?

– Ta với người vốn chưa quen nhau, ai tin được lời người nói.

Hận Thu là người ít hay biện bạch nên chàng ú ớ:

– Đó là chính miệng Mộ Dung tiền bối nói ra, chẳng lẽ là dối sao?

Uyển Lệ vẫn nghinh mặt cười khinh. Lúc ấy Ngọc Thông công tử, Hồ Tam Lan cùng bọn thuộc hạ của Thiên Độc cốc đã đuổi đến nơi, Ngọc Thông phe phẩy cây quạt nói lớn:

– Đêm nay không thể để cho hai kẻ này tẩu thoát được. Nếu không, Thiên Độc cốc sau này có thể không với bọn họ đấy.

Lời nói chưa dứt, hai tay cao thủ đã tung mình xông vào Uyển Lệ, nhưng người nọ mới lơ lửng giữa không, bỗng đã rú lên một tiếng thảm thiết, thân hình bay trở lộn lại. Hồ Tam Lan vội đưa tay ra đỡ, nhìn xem kỹ không khỏi thốt lên một tiếng kinh hãi:

– Mai Hoa Vô Ảnh Thủ?

Ngọc Thông bước đến bên, trông thấy năm lỗ thủng như đóa hoa mai cũng thất kinh bước lùi hai bước. Cùng lúc ấy trong rừng có tiếng cười quái dị phát ra, lẹ như chớp hai chiếc bóng cũng vừa xuất hiện. Chính là cặp vợ chồng Nam Ôn Sát và Nữ Ương Thần. Sự có mặt của hai người này đã khiến cho mọi người thấy đều chấn động.

Nữ Ương Thần trừng đôi mắt sáng như sao nhìn về Hồ Tam Lan cười gằn:

– Hay đa. Hôm nay các người lại hiếp đáp đến vợ chồng lão rồi, thật không sợ chết!

Hồ Tam Lan kinh ngạc, nhưng vẫn gượng cười nói:

– Giang hồ ai chả nghe qua đại danh của Nữ Ương Thần cùng Nam Ôn Sát. Hồ Tam này dù cho có to gan đến đâu, cũng không dám phạm lỗi vậy.

Nữ Ương Thần vẫn nghiêm nghị chỉ về Hận Thu nói:

– Ta đâu giỡn với người. Nó vốn là con của lão thân, bất kỳ ai đụng đến chân lông của nó, vợ chồng lão liền thí mạng ngay.

Hận Thu trừng bà một cái, lớn tiếng nói:

– Bà nói bậy, ai là con của bà?

Nữ Ương Thần tức giận, bước lên một bước lớn tiếng:

– Súc sanh! Ngay cả cha mẹ mà người cũng không nhìn nhận sao?

Đôi mày Hận Thu nhíu lại cười ha hả:

– Hận Thu này đường đường là đấng trượng phu đâu có người mẹ như bà vậy.

Câu nói này đã khiến cho Nữ Ương Thần đau lòng vô cùng. Trước kia vì mặt mũi cậu con không giống chồng nên cặp phu thê phải rời xa nhau hai mươi mấy năm, không ngờ giờ đây con bà đã khôn lớn, lại cũng hoài nghi bà. Giọng bà lạc đi vì kích động:

– Súc sanh! Người cứ mắng đi! Cứ chửi đi. Nếu ta không trong sạch thì đâu còn mặt mũi để gặp cha người nữa?

Uyển Lệ đứng bên nghe ngóng nãy giờ, lòng cảm thấy bất bình cười nhạt:

– Ngay cả đến cha mẹ mà còn không nhận, vậy mà hồng gương danh lập thế trên giang hồ. Ôi! Chớ nên lộ mặt ra thì hơn!

Lời dứt thì tà áo của nàng cũng lay động nhanh như chớp bay vào rừng mất dạng.

Hận Thu bị nàng bỏ rơi, đứng sững sờ giây lâu rồi cất bước rượt theo, miệng gọi lớn:

– Mộ Dung cô nương, xin đợi một lát, tại hạ muốn nói đôi lời.

Từ khi đến nơi tới giờ, Nam Ôn Sát không hề nói năng gì cả, giờ bỗng quát to một tiếng:

– Đuổi theo hắn!

Như một làn khói đen, ông tung mình lên cao, đoạn phui rút vào rừng mất dạng.

Nữ Ương Thần bảo Hồ Tam Lan:

– Hôm nay buông tha cho người đấy.

Dứt lời thì bà cũng cất bước ra đi.

Ngọc Thông công tử thấy bóng người đã đi rồi, mới giả vờ giận dữ dậm chân nói:

– Tiểu tử, người chớ vội đắc ý, lần sau nếu gặp đến bốn công tử thì đừng hòng sống sót.

Hồ Tam Lan lắc đầu cười thiếu não:

– Đôi hung thần ác sát này, chúng ta chớ nên chạm vào thì hơn.

Ngọc Thông vốn sợ mất mặt trước đám bộ hạ, giờ nghe Hồ Tam Lan khuyên

vậy, đành khoát tay ra lệnh:

– Chúng ta đi thôi.

Đội bọn người kia đi xa rồi, cảm y công tử từ từ bước đến bờ đầm, nhìn xuống mặt nước thở than:

– Cốc anh! Không ngờ anh lại sớm bỏ em ra đi, bỏ em phải bơ vơ lẻ bóng trên đời. Ôi! Không có anh, em làm sao sống qua những chuỗi ngày tẻ nhạt!... Nhưng Cốc anh! Xin anh hãy yên lòng, giòng họ Lữ chưa đến đời tuyệt tử đâu. Thiếp đã mang sẵn giòng máu của chàng được hai tháng, thiếp nguyện sẽ dạy dỗ con chúng ta nên người... Song chỉ ngặt sự nghiệp hiện giờ của anh chưa có ai thừa kế. Anh chết đi, bao nhiêu công việc đều dang dở!...

Đang buồn nản khóc thương thì bỗng bên tai nghe có tiếng văng vẳng thúc giục:

– Hải nhi! Mau lánh mình vào phía nam ẩn lánh, có người sắp đến kìa.

Cảm y công tử ngẩn đầu lên kinh dị, song không cần nghĩ ngợi, vội lánh mình theo lời chỉ dẫn. Quả thật thân hình vừa ẩn vào gốc cây thì đã thấy ba bóng người phi nhanh đến bờ.

Đi trước có hai người, một người tóc hung da đỏ, mình mặc áo kim tuyến, còn người thứ hai miệng to mắt lớn trước ngực mọc phủ đầy lông, hình thù vạm vỡ. Kẻ thứ ba cũng là người đi sau chót lại chính là Lữ Tử Thu.

Cảm y công tử mắng thầm: “Thì ra hẳn lại bày trò quỷ gì đây”.

Lúc ấy Lữ Tử Thu chỉ vào mặt nước dưới đầm cười nói:

– Xác của hai con độc long cùng cây kiếm thần của thằng Cừu Cốc đều ở nơi dưới đáy hồ. Chỉ vì nước lạnh, đáy sâu nên không ai dám xuống cả.

Người tóc hung buông tiếng cười sang sảng:

– Đừng nói đến cái độc long đầm nhỏ xíu này, cho dù biển rộng sông sâu, mổ cũng có thể lặn xuống để tìm báu vật được.

– Nếu nhị vị lặn xuống đáy được, không những thần kiếm vào tay, nội đơn của hai con độc long cũng rất quý giá. Tại hạ không mong gì cả, chỉ cần tìm được thi thể của đứa con thì cũng đủ cảm ơn lắm rồi.

Người lông đầy ngực buông tiếng cười khanh khách:

– Mổ không tin nước này có thể lạnh đến chết người, để mổ xuống thử xem nào.

Lập tức như một con kinh ngư, người ấy đã lặn vào đầm nước, cách bơi lội thật là tuyệt diệu. Thân hình nặng nề như vậy mà ngay cả tiếng động, một hạt bong bóng cũng chẳng thấy khua.

Cảm y công tử núp trong rừng tự nhủ: “Nếu quả thật người này lấy được thần

kiếm của Cừu Cốc, ta có nên ra mặt đoạt lại chăng”?

Võ công của hai kẻ này cao thâm vô độ, tuyệt không thể xem thường, lại có người giả Lữ Tử Thu ở bên giúp đỡ, sợ e khó thể ra tay.

Công tử lại nghĩ tiếp: “Nhưng thần kiếm là di vật duy nhất của chàng. Thế nào ta cũng phải lấy lại cho được, đợi sau này cho con ta sử dụng”. Đang lúc suy tới nghĩ lui, bỗng giọng nói khi nãy lại văng vẳng bên tai:

– Hàì nhi, con chớ nghĩ ngợi vớ vẩn. Thằng Cừu Cốc tuyệt không phải là đứa yếu tướng đâu. Con cứ đến núi Thái Sơn đợi nó, lão tin chắc con sẽ gặp nó ngay.

Lời nói ôn hòa, nhưng đầy cương nghị. Tuy Cẩm y công tử hiểu người ấy là một cao nhân tiền bối nhưng chẳng rõ là ai. Vốn thuần hậu nên tin lời ngay.

Cùng lúc ấy, bỗng thấy mặt nước lay động. Người hán tử từ dưới nước xông lên, nhanh nhẹn bơi vào bờ đầm. Kẻ đứng trên bờ liền chìa tay ra, kéo người dưới nước lên.

Tuy đã mùa hè, nóng bức vô cùng, nhưng gương mặt của lão ta lạnh run tái, cũng may nhờ nội công thâm hậu nên chỉ giây lát đã khôi phục lại, lão từ từ đứng dậy, người bạn đồng hành vội hỏi:

– Có thấy vật gì chăng?

– Dưới đầm nước chảy rất mạnh, nếu công phu của đệ không dồi dào thì sớm đã chôn thây dưới ấy rồi.

Lời dứt thì ông ta cũng đã đến bên Lữ Tử Thu, chụp lấy cổ tay, cười nham hiểm:

– Tên kia, người thật to gan, dám âm mưu hại mỗ, không sợ chết sao?

Thủ pháp mau lẹ của ông ta, dù cho Tử Thu có lanh đến đâu cũng không thể né tránh được nữa.

Tay của Tử Thu đã bị nắm chặt mà mặt vẫn tỏ vẻ điềm nhiên, khản khoản:

– Các hạ hiểu lầm rồi. Không phải tại hạ nói trước sao, dưới đầm nước lạnh như băng chảy siết. Như vậy đâu phải cố ý muốn hại? Hơn nữa, Tam cốc, Nhị viện, Nhứt bảo vốn kết thâm thù với tại hạ, đang định mượn lực của Vô Nhơn Đảo Chủ để diệt trừ bọn chúng, đâu có lý gì lại đi mưu hại hai nhị vị.

Thì ra hai người này vốn là Đông Hải Song Quái. Lão đại “Hải Thị Chi Hồ” lập tức nghiêm giọng:

– Lão Nhị, mau buông tay ra. Chớ nên lời thôi.

Lão Nhị nghe anh ra lệnh, lập tức buông tay cười lớn nói:

– Cho người biết nếu người có lòng dạ gì thì đừng hòng sống sót.

Lữ Tử Thu nghiêng mình lễ phép:

– Đâu dám, đâu dám! Xin nhị vị chớ nghĩ ngờ.

Lão đại bỗng đưa tay lên, đánh vào mặt đàm một cái. Lập tức mặt nước lồm sủi hai trượng, rồi ông ta bỗng giơ tay cao lên, nước cũng theo sức hút của chưởng phong nhô cao như mô núi, công lực thâm hậu ấy thật là khiếp đảm.

Cầm y công tử núp trong rừng kinh sợ, không ngờ công lực của Đông hải Song Quái lại thâm hậu đến thế, vậy thì võ công của Vô Nham Đảo Chủ còn cao biết là chừng nào.

Lão đại thi thố võ công xong, liền quay sang Tử Thu nói:

– Việc nơi đây tạm thời gác lại, chúng ta cứ tiến hành công việc đã dự định đi.

Lữ Tử Thu vâng dạ liền hồi rồi đi trước dẫn đường, hai lão quái cất bước theo sau, phút chốc mất dạng.

Cầm y công tử thở phào một tiếng, từ từ bước ra, lòng không khỏi thắc mắc. Tiếng nói bí mật đã cho biết Cừu Cốc không hề gì, nhưng mắt nhìn nước đàm chảy siết, một người không quen bơi lội rớt vào đàm thì làm sao có thể thoát nạn được?

Nhưng giờ biết làm sao, chỉ đành y theo lời dạy bảo của cao nhân, đến núi Thái Sơn chờ đợi.

Phương đông hừng sáng, ánh thái dương đỏ rực dần dần soi rõ cả vạn vật. Cầm y công tử một người một ngựa, rời khỏi Độc Long đàm đi về hướng núi Thái Sơn.

o O o